

Publicerad 2008-03-03 22:34 av MissAbstraktInBaktakt

kick off

operation: sugardaddy. part I

Det är alltid en han som gör mig besviken.

Eller är det jag?!

Det spelar ingen roll kanske.

Men det är svårt att hantera likväl.

Igår skulle en han komma. Hit till mig. Så jag gnodde som en speedad iller. Överallt städade jag. Jag tog reda på hans favoritbakverk, dryck och fixade en liten present. Men han kom aldrig.

När jag stressat hela dagen för att hinna allt jag skulle pinglade mobilen till och jag läste med besvikelse:

"hej sötnos!

Jag har lite problem, måste jobba över, för flera blivit sjuka...

Men om det går bra kanske vi kan skjuta på det några dagar??

Puss"

Men jag vill inte bli uppskjuten!

Jag vill vara NUU.

Jag hade ordnat maten redan. Bakat bröd. Rischoklad. Limemuffins. Chokladkaka. Och där stod jag igår kväll och kände mig totalt ensam och värdelös. För det är sån jag känner mig när jag blir besviken.

Men å andra sidan;

visst kan vi göra oss till offer.

Fast.

Det är inte offer jag VILL vara.

Jag vill vara en charmig gogetter.

Som inte kliver över lik, men som ändå vet vad hon vill ha. Som sätter sitt eget värde på en hög men ändock rimlig nivå och sedan kräver att det respekteras.

Och de som inte kan respektera det kan ja;

fuck off.

Nu orkar jag inte med mer besvikelse. Åtminstone inte just nu.

Jag vill sejfa lite. Gå på de säkra korten. Jag vill göra det som får mig att må bra. Lite i taget.

Så basic; vad får mig att må bra?

Ja, det är väl att skapa.

Att måla. Att skriva. Jag behöver få vara kreativ och så behöver jag pengar. Det går inte alltid ihop.

Min pappa sa alltid att man skulle sikta på månen
och vara glad när man hamnade i trädtopparna.

Jag står fortfarande på marken.

Men.

Men män.

Män är så söta idioter,
sometimes.

Så jag kom just på att jag kan lägga upp en kontaktannons på nätet.

Leta reda på en någon som stödjer mig lite. Jag behöver stöd. Lite positivitet. Ja, money talks. Och så. På sextioalet sjöng Dylan "money doesn't talk, it swears". Jag är böjd att hålla med. För nu har pengar svurit mig anemiskt blå så länge.

Så vad tros om denna presentation:

"Jag är Labolina
ett tämligen litet och sött spöke
som ibland blir mörkrädd och vilsen.

Som gärna hjälper andra
även om det stjälper mig.

Just nu skriver jag på en bok bl a
men skulle behöva lite uppskattning för att orka med.

Hör av dig med värme
så blir jag glad!

Och jag söker:

plz, give me a sugardaddy!!

Se mig och ge mig
lite uppskattning,
hjälp och kraft
att orka i mål

och du ska få se en spökvinna växa
från liten till
genomslag.

Jo, du kan få njuta under tiden

solskenssmajl "

Ja.

Jag tror det duger.

Det är kanske någon som nappar!?

Kanske någon desperat jävel som är lika rädd som jag för känslor och vill ha någon att tycka om. Om än i något alternativ form.

En kvart senare sitter jag med flera nyfikna brev. Jag plöjer dem med skepsis. Det finns så mycket ogräs i världens mänskliga rabatter. Fast den här gången är det jag som har makten. Jag får välja, rata, vraka och ignorera. Rensa. Rensa. Rensa. Jag vet vad jag vill ha. Bekräftelse. Och hjälp.

Undrar om jag måste knulla för det här? Jag kan inte påstå att jag har någon lust att känna gubbkuk. Men vad fasiken, pengar och bekräftelse svär väl mig full av jävlaranamma också. Så det lär visa sig. Fast hjälp; vad är det jag håller på med egentligen?

Plockar upp telefonen. Messar Benny och frågar om en fika. Han har tid för mig! Åh, himmel vad skönt. Han är den allra underbaraste när jag blir vilsen. Den klokaste av kloka.

Rumpan hamnar på sadeln. Sadeln har fått några små knivhugg. Regn har sugit sig in i fyllningen. Under

min vikt bubblar det ut lite. Mina lila tights får blötfläckar och det ser ut som om jag kissat ner mig några stänk, men vad gör väl det? Jag drar bara ned tröjan något och hoppar av cykeln vid stället. Springer in på kanelcaféet. Mina komönstrade converse håller inte ihop så bra längre. Benny kommer samtidigt. Han ser ut som ett par ben med ett huvud. Han liknar en älg, saknar underhudsfett och därför syns det väl hur muskler och senor rör sig under huden. Riktigt nära.

Vi slår oss ned vid ett bord. Ivrigt. När vi ses pratar vi konstant. Vi har förståelse för varann. Trots att det skiljer 23 år. År är ändå bara siffror. Han är ett fullvuxet barn. Mitt hjärta är felläkt smuts och vi är ändå älskvärda i varandras närhet. Inte för att vi älskar på det viset. Vi försökte. Once upon a time. Men det gick inge vidare. Han påminde om någon i en nära vinkel, som fick det att kännas så himla fel. Benny skrattade och vi är ännu barnsliga bästisar.

- Men Malin, vad har nu hänt då? Benny tittar nyfiket och lite skeptiskt.
- Ja, jag vet inte. Eller saken är den att jag skulle ju få besök, men som vanligt ska jag ju inte tro något. Så det blev plattare än den mest manglade pannkaka I've ever seen. Och så skulle jag roa mig lite på någon singelsajt och kollade runt, då tanken slog mig; jag söker efter en sugardaddy och kollar om jag får något svar!
- Åh, du är så bra-tokig! Klart att någon nappar och du är ju värd hela världen!
- Fan, Benny. Det är så bra att träffa dig!! Det känns aldrig lika galet när du okejat mina idéer.
- Ja, du min vän, jag tycker att du dessutom ska skriva en bok om det här! Tänk dig själv. Då kan du ju förhålla dig till det som ett forskningsprojekt liksom. Då behöver du ju inte känna dig så hemsk som en liten del av dig är rädd för att göra. Upprepa det tillräckligt många gånger så blir det sant.

Jag är tyst en stund och säger sedan:

- Ja, åh, jag kommer nog att kunna förhålla mig till det här.

Vi fikar. Jag får kanelprickar mellan tänderna och vi letar tandpetare. Sen skrattar vi som barnrumpor. Dricker kaffe med armkrokarna om varann som jag sett på någon förlovningskål-grej på teve i min barndom. Vi spiller lite. Pratar om livet just idag. Sen skiljs vi med en försiktig kram. Jag tittar efter honom

när han älgar nedåt gatan med sina ben likt en storks. Och på mitt vis älskar jag honom.

Hemma igen testar jag männen i breven. Läger till några på msn. Jag vet ännu inte själv om jag är på riktigt eller inte. Turligt så skriver de rätt segt så jag hinner avverka flera samtidigt. Avverka, rensa och blockera. Det är så enkelt. Ytligt, men nu är det JAG som ska vinna något på detta. Jag måste bara hitta någon tillräckligt bra för att jag ska stå ut. Bra är kanske att ta i. Någon som är okey enough, så jag inte kräks åtminstone. How hard can it be?

Så en dag skriver en Hans ett mail. Han sticker ut, i positiv mening. Är 43 år, lång, normalbyggd. Han är gift. Det spelar inte mig någon roll. Han bor norr om stan, i en villa. Det är nära. Det är bra. Han ber om lite diskretion, men sällskap. På teater. På bio, café, konstrundor. På båten. Och jag antar att han även menar i sängen. Fast jag frågar inte. Jag vill inte veta. Inte veta något förrän jag absolut måste.

Vi bestämmer att ses på Kanelen. Jag funderar länge över mitt klädval. Det känns som en anställningsintervju. Och om jag förhåller mig till det här som ett arbete så kanske det blir lättare. Det här kan ju knappast vara värre än att torka spyor under vinterkräksjukan på ett ålderdomshem!

Jag sitter ned vid ett fönsterbord. Läser ur en diktsamling av en tjej som går på Lunds författarskola. Bitvis är hon briljant och jag ler förvånat med jämna mellanrum. Hans messar om att han är "en aning sen". Jag läser min bok. Om män som kukar ur. Om flickkärlek som följer med som ett ideal upp i vuxen ålder. Om rädsla för känslor. Om bekräftelsetörst. Om beröring och bristen på densamma. Även om jag inte riktigt kan slappna av till fullo, har jag en trevlig lästund.

25 minuter efter utsatt tid kommer Hans. Han har välputsade skor, jeans, vit skjorta och en kavaj. Det är något med honom som förvånar mig. Jag vet inte riktigt vad det är. Kanske är det att han inte har tunt hår. Det är cendréfärgat, börjar gråna i tinningarna och ögonen är gröna. Han för sig väl. Är van vid sociala sammankomster från sitt jobb. Han driver egen firma. Jag anser att jag får vara glad. Han tränar regelbundet och har åtminstone inte den typiska 43-åringens hängmage. Inte har han heller bröst. Jag har definitivt ingen lust att ha sex med en man med större bröst än jag. Vi ska ses igen imorgon kväll på vernissage. Jag har redan ont i magen.

Utanför Kanelen möter jag min kompis Lena med barn. Hennes äldsta dotter är 9 år och istället för att hälsa på varann highfajvar vi. Hon tycker det är lite coolt. Kanske tycker jag också att det är lite fjantigt häftigt. Vi bestämmer att ses kväll om Lenas mamma tar barnen, så kan vi picknicken med lite rosé och tilltugg i en park.

Klockan sju. Kjolen är svart och modell minimal. Under bär jag leopardmönstrade halvlånga tights. Till det en svart blus och en röd scarf.

Lena är leende. Vinet gör oss mer förtroliga och jag berättar lite om Hans och vad jag tänkt.

- Nää, du kan inte mena allvar?

Lena verkar inte veta om hon ska skratta eller gråta.

- Jo, jag menar allvar. Så farligt kan det väl ändå inte vara?

- Ska du ha sex med honom? Hur ofta då?

- Jag vet inte. Vi har inte pratat detaljer. Han vill ha sällskap på saker han gillar att gå på. Sånt som jag gillar.

- Vaddå, sexleksaksmässa, eller?

- Nej, kulturella saker. Teater. Musik. Dans. Konst. Du vet.

- Fast jag tror gubben vill doppa minsann! Usch.

- Jaja. Så hemskt kan det ju inte vara. Förut hände det att jag faktiskt råkade följa med någon hem från krogen som var riktiga bottennapp dagen efter.

Lena tittar på mig med stor tveksamhet och säger:

- Men har du tänkt på att utan känslor har man inget som helst överseende med att någon kanske gör fel saker eller så?
- Nej, det vet jag. Men alla har jämt sagt till mig att sexlivet bara blir bättre och bättre med tiden. Man lär känna varandras kroppar. Ja, står jag ut från första början så lär det väl bara bli lättare och lättare i alla fall.
- Haha. Tänk om han är en fisk då!
- Fisk? Vaddå fisk?
- Ja, men du vet. En sån där som under tiden har vidöppen mun, kippar efter andan och har runda, stora uppspärade ögon.
- Aosch. Vad fult. Nä, sån får inte Hans vara. Eller whattafuck. Jag får väl blunda då.

Vi fortsätter kvällen men avviker från varandra redan vid halv12. Vi ska ses för fika igen i övermorgon för uppdatering i fallet. I operation: sugardaddy.

Jag är ute i god tid men ändå blir jag jämt sen. Tiden är så underlig. Jag vill klä mig rätt. Så att jag trivs. En hel garderob går igenom. Alla kläder provas och jag vrider mig som en korkskruv framför spegeln. På något vis vill jag bli åtrådd. Det är inte med glädje jag inser det. Det känns underligt. Att låna en annan kvinnas man och roa och roas. Eller det är smått överdrivet att säga att jag roas. För det gör jag väl inte av mannen i fråga direkt. Men av att gå på utställning.

Han plockar upp mig. I sin välvaxade silverfärgade bil. Den matchar min handväska och jag vet bara märket på min väska. Vi kindpussas. Han luktar lagom, men gott. Han doftar classy. Bilen parkerar han nära järntorget. Den sista biten går vi. Armkrok som i en svartvit film scen. Jag ler. Visst är det lättare att vara här om jag är i en film. I en scen. I en roll. Inte i ett liv jag inte vet var jag styr.

Hans näsa är långsmal. Ganska stor, men ändå inte skrymmande. Han har små läppar. Ljusa. Jag fnissar till över "fiskmuns-män" som Lena nämnde.

- Vad skrattar du åt?
- Inget. Det är bara en så ny situation och jag skrattar nog för jag är något förvirrad.

Han tittar på mig lite generat.

- Jag är också förvirrad, Malin.

Vi kommer fram. Lokalen är ljus, luftig och ser ut som en industrilokal som vitputsats och fått ny belysning. Hans känner galleriägaren och vi presenteras för varann. Senare träffar vi också konstnärinnan. Hon är en autodidakt 50-årig kvinna med svartfärgat långt hår ihopsatt i en slarvig knut och lila linneklänning. Hon får mig att tänka på Benny. Hennes tavlor är naiva. Färgglada. Fulla av liv. Rörelser. Vilja.

Hans nyckel i dörren knäpper metalliskt. Vi kliver in. Under tystnad. Han har den här lägenheten som övernattningslägenhet. Som tillflyktsort. En ursäkt. Det är en enochenhalva. Det är högt i tak. Jag har högt i tak också inuti. Köket är blekgrönt och vi samtalar vid köksbordet. Han har en fru som heter Christina. I villan ligger just nu två söner och sover också. De är 7 och 9 år gamla. För barnens skull ville inte Christina skiljas den enda gången hennes man fört det på tal. Det är 4 år sen nu. Det är fördelaktigt med delat boende och liv. Nuförtiden låtsas de knappt ens.

Jag dricker vinet ivrigt. Vill berusa mig. Han är inte motbjudande. Jag klarar det här.

Sängen är mjuk. Jag med. Av vin. Han är hård. Jag andas. Det är okej. Han är försiktig och omtänksam. Vi säger inget sen. När han sover ligger jag vaken och försöker att inte gripas av panik. Det susar i ena örat och jag hör min egen takt, som i vakuum.

Morgonen är mjuk och fuktig. Lakanen är vita. Min andning är tung. Jag vaknar med ett öga. Då och då. Vill inte vakna. Vill inte tänka på hur jag ska bete mig. När jag öppnar båda ögonen har han varit in till

sängen nyligen och vinklat om persiennerna som nu ser till att sängen vilar i randigt ljus. Jag har inga kläder och blir generad över att han sett mig sova.

Jag får en nyckel att kasta in genom brevinkastet. En ren handduk. Med ett följsamt finger över kinden säger han hej då.

Kvar blir jag och de dubbla känslorna av natten. Jag försöker duscha bort dem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MissAbstraktInBaktakt med Poeter.se id #8552 innehar upphovsrätten